

רע"פ 321/14 - חאלד סלאמה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 321/14

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: חאלד סלאמה

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 15.12.14 בעפ"ת 46738-04-13 שניתן על ידי כבוד השופטת הבכירה נ' אהד

בשם המבקש: עו"ד נירה שגב

החלטה

1. בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופטת נ' אהד) בעפ"ת 46738-04-13, מיום 15.12.2013.

רקע והליכים

2. נגד המבקש הוגש לבית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה כתב אישום בו הואשם בעבירות נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה); נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, בניגוד לסעיף עמוד 1

10(א) לפקודת התעבורה; ושימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח ברת תוקף, בניגוד לסעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970. האירוע התרחש ביום 11.4.2012, בשעה 12:40.

3. ביום 10.1.2013, הרשיע בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (תתע"א 2463-04-12, השופט ט' אוסטפלד-נאווי) את המבקש, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום. המבקש הודה בתחילת משפטו שהיה פסול לנהיגה, אך טען שלא הוא נהג ברכב. בעניין זה התמקד הדיון בבית המשפט. בית המשפט קבע כי התביעה הצליחה להזים את גרסת ההגנה באמצעות עד ואיכוני טלפון נייד, ועל כן העדיף את גרסת התביעה על פני גרסת ההגנה. לפיכך, בית המשפט קבע כי המבקש נהג ברכבו בזמן האירוע.

4. ביום 11.4.2013 נגזר דינו של המבקש. בית משפט השלום עמד על נסיבות העבירה ועל רף הענישה הנהוג בעבירות דומות. לחובתו צוינו 49 הרשעות תעבורתיות קודמות, מתוכן לפחות חמש הרשעות בגין עבירת נהיגה בזמן פסילה. צוינו גם שש הרשעות קודמות בעבירות אחרות: החזקת נשק שלא כדין, שיבוש הליכי משפט, העלבת עובד ציבור, החזקת אגרופן או סכין שלא למטרה כשרה, איומים והפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו. כן צוין כי המבקש ריצה בעבר עונש של 20 חודשי מאסר בעקבות הרשעתו האחרונה בעבירת נהיגה בזמן פסילה, ותלוי ועומד נגדו עונש מאסר על תנאי. לעניין עונש המאסר על תנאי, דן בית המשפט בשאלה אם יש להפעילו בחופף או במצטבר ומצא שבנסיבות המקרה, ונוכח הפסיקה בעבירות תעבורה, ראוי להפעילו במצטבר. נוכח האמור, קבע בית המשפט כי יש למצות את הדין עם המבקש, והשית עליו 30 חודשי מאסר בפועל, הפעיל מאסר על תנאי בן 12 חודשים במצטבר, כך שנקבע שירצה 42 חודשי מאסר בפועל. כן הושתו מאסר על תנאי, עונש פסילה בפועל ועל תנאי, וקנס בסך 5,000 ש"ח.

5. המבקש ערער על הכרעת הדין וגזר הדין בעניינו לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד. בדיון בבית המשפט המחוזי ביום 27.10.2013 חזר בו המבקש מערעורו על הכרעת הדין. באשר לערעור על גזר הדין, טען המבקש כי העונש שהושת עליו חמור, עד כדי שאין דומה לו, והוא אף חמור יותר מזה שביקשה המשיבה לגזור עליו, שעמד על 24 חודשי מאסר בפועל. המשיבה טענה בבית המשפט המחוזי כי גזר הדין מבוסס וראוי, ולכל היותר ההתערבות צריכה להיות באמצעות הפחתת גזר הדין לזה שביקשה היא, ולהעמידו על 24 חודשי מאסר בפועל.

6. ביום 15.12.2013 קיבל בית המשפט המחוזי את ערעור המבקש באופן חלקי. בפסק הדין צוינו הנסיבות השונות בעניינו, ונמצא כי "דינו של הערעור הלכה למעשה להידחות אך ורק בשל העובדה, כי התביעה ביקשה 24 חודשי מאסר בפועל. מצאתי לקצר את תקופת הפסילה מ-30 חודש ל-24 חודשים. כל רכיבי גזר הדין בעינם". באותו היום הוציא בית המשפט תיקון טעות סופר לפסק הדין, שלשונה "במקום המילה 'פסילה' יבוא 'המאסר'. ולמען הסר ספק, תקופת המאסר קוצרה ב-6 חודשים".

הבקשה

7. במסגרת בקשת רשות הערעור, המבקש טען כי העונש שהושת עליו חמור מהמקובל בפסיקה, וכי חזר בו מערעורו על הכרעת הדין, לאחר שבית המשפט המחוזי הבטיח לו להתערב באופן משמעותי בעונשו. לעניין זה הוסיף כי פסק הדין אינו משקף את עמוד 2

"המציאות העובדתית כפי שהתרחשה באולם ביום הדיון". עם זאת, ציין ש"מגמה זו לא באה לידי ביטוי בכתובים". כמו כן, טען כי פסק דינו של בית המשפט המחוזי אינו ברור ולא ניתן להבין מה העונש שנגזר על המבקש לרצות. עוד טען המבקש כי פסק הדין אינו מנומק דיו.

הכרעה

8. אין בידי להיעתר לבקשה לרשות ערעור. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם כן עולה מטענות הצדדים טענה בעלת חשיבות כללית, משפטית או ציבורית, החורגת מעניינים הפרטני (ראו: רע"א 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)), או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בעניינו של המבקש (רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)).

9. המבקש מיקד את עיקר טיעונו בחומרת העונש שהושת עליו, כידוע, טענות באשר לחומרת העונש, אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור לפני בית משפט זה, אלא בנסיבות של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה (ראו: רע"פ 1174/97 רפאלי נ' מדינת ישראל (24.3.1997); רע"פ 7201/97 בשירי נ' היועץ המשפטי לממשלה (11.12.1997); רע"פ 5504/08 פלוני נ' מדינת ישראל (27.7.2008)). מצאתי כי העונש שהושת עליו, אמנם חמור, אך לא סטה באופן ניכר ממדיניות הענישה. זאת נוכח עברו הפלילי המכביד ושחרורו ממאסר לאחרונה, בגין עבירה זוהה.

10. באשר לטענותיו ל"הבטחות" בית המשפט המחוזי לעניין חומרת העונש, המבקש עצמו ציין כי רוח הדיון אליה התכוון אינה מצויה בפרוטוקול, ואין בידי לקבל טענה זו. גם אם הדברים נכונים, הרי שבית משפט זה כבר עמד על כך שתוך כדי ניסוח הנמקת פסק הדין והעלתה על הכתב, עשוי בית המשפט למצוא פגם בנימוק כלשהו, או לראות כי עניין מסוים לא הובא בחשבון, באופן שישנה את התוצאה, ומובן שאין הדיון או מהלכו מחייבים תוצאה כזו או אחרת (ראו: ע"פ 5653/13 בידון נ' מדינת ישראל, פסקה 14 לפסק דינו של השופט צ' זילברטל (2.1.2014)). גם טענת המבקש באשר להנמקת פסק הדין של בית המשפט המחוזי עוסקת בעניינו הפרטני בלבד. על אף שאורכו עומדים ספורים, פסק הדין של בית המשפט המחוזי נומק, והובהר בו כיצד הגיע בית המשפט למסקנתו.

11. למעלה מן הצורך, באשר לטענת המבקש לאי בהירות בפסק הדין של בית המשפט המחוזי, הרי שהתיקון לו מבהיר שעונש המאסר בפועל הופחת בשישה חודשים. יותר מכך, מעיון ב"נט המשפט" מתברר כי יום לאחר מתן פסק הדין, הוציא בית המשפט המחוזי פקודת מאסר, בה נכתב כי המבקש ירצה 24 חודשי מאסר בפועל, וכן יופעל המאסר על תנאי שעומד על 12 חודשים, ונקבע כי "תקופות המאסר מסתכמות יחד לשלושים ושישה חודשים".

12. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ה בשבט התשע"ד (26.1.2014).

ש ו פ ט